

Πορεία-σταθμός στην αμερικανική πρεσβεία

Πλήγμα για το κυβερνητικό κατασταλτικό «δόγμα του σοκ» και τον ιστορικό αναθεωρητισμό της νέας δεξιάς – έναυσμα για συσπείρωση και αντεπίθεση

Η πορεία στην Αθήνα για τα 46 χρόνια από την εξέγερση του Πολυτεχνείου δεν ήταν απλώς μία ακόμη, μια «κουρασμένη» επανάληψη προηγούμενων, που την εμπνέει μόνο η συνήθεια και το καθήκον και γι' αυτό αφορά το στενό πυρήνα των δυνάμεων της Αριστεράς. Ήταν διαφορετική. Ο όγκος της, μακράν μεγαλύτερος των αντίστοιχων της τελευταίας δεκαετίας και υπερδιπλάσιος των προηγούμενων της ίδιας περιόδου, αναπόφευκτα συνοδεύτηκε και από ποιοτικά χαρακτηριστικά.

Τα πιο σημαντικά από αυτά ήταν δύο: Πρώτο, η μαζική συμμετοχή της νεολαίας. Όχι μόνο ο κορμός των δυνάμεων που δίνουν

συντεταγμένα μάχες στο πανεπιστήμιο, αλλά πέρα απ' αυτόν. Όλα τα μπλοκ των οργανώσεων, άλλο περισσότερο και άλλο λιγότερο, μαζικοποιήθηκαν από νεολαία. Αυτό ήταν η καλύτερη απάντηση στις αναθεωρητικές κραυγές της δεξιάς και των συστημικών ΜΜΕ περί «κουραστικής» και «στερεότυπης» επανάληψης μιας εκδήλωσης που αφορά μόνο το στενό πυρήνα της αριστεράς. Δεύτερο, ότι στα πεζοδρόμια, από την Κλαυθμώνος μέχρι την αμερικανική πρεσβεία, ιδιαίτερα από το Πολεμικό Μουσείο και ύστερα, μια δεύτερη «πορεία» συνόδευε όσους/ες διαδήλωναν στο δρόμο: χιλιάδες ανθρώπων που παρακολουθούσαν από τα πεζοδρόμια και συμμετείχαν με τον τρόπο τους χειροκροτώντας και επιδοκιμάζοντας μπλοκ και συνθήματα. Κόσμος της Αριστεράς κι αυτός, και του κινήματος, με την ευρύτερη έννοια, που ήρθε για να παρακολουθήσει το πιο ενεργό τμήμα του δικού μας «λαού» να διαδηλώνει. Ήταν στα πεζοδρόμια γιατί έχουν προφανώς τις επιφυλάξεις τους -και ποιος θα πει ότι δεν είναι δικαιολογημένες;- αλλά με την παρουσία τους «δήλωναν» ότι έχουν συνείδηση πως, παρά τις ήττες (και τις ευθύνες γι' αυτές) και τις απογοητεύσεις, όταν η καταστολή και ο δεξιός αναθεωρητισμός επελαύνουν και προκαλούν τις πιο ιερές μνήμες και παρακαταθήκες, δεν υπάρχει άλλος δρόμος παρά από τη συμμετοχή και τη συσπείρωση, για την άμυνα αλλά και την αντεπίθεση.

Αυτή η πορεία ήταν λοιπόν σταθμός, που ίσως αποδειχτεί και σημείο καμπής, είναι ευκαιρία να ξανασιάσουμε το νήμα της (ανα)συγκρότησης του δικού μας σχηματισμού μάχης». Δεν είναι φυσικά δεδομένο ούτε θα είναι εύκολο. Το δόγμα του κατασταλτικού σοκ που ενέπνευσε την κυβερνητική πολιτική, ιδιαίτερα τις μέρες πριν το τριήμερο του γιορτασμού, αντί να τρομοκρατήσει, εξόργισε και «πείσμωνσε» τον κόσμο της Αριστεράς και του κινήματος. Τα καμώματα όλου του δεξιού και συστημικού τσίρκου που πίστεψε ότι ήρθε η στιγμή να ενταφιαστούν τα σύμβολα, οι μνήμες και οι «σημαίες» μας μέσα από ένα συντονισμένο με την κρατική καταστολή κρεσέντο ιστορικού αναθεωρητισμού, εξόργισαν και «πείσμωνσαν» πολύ περισσότερους/ες. Το αποτέλεσμα ήταν ένα είδος αφύπνισης που έλειψε για αρκετά χρόνια και είναι πολύ ελπιδοφόρο.

Κάτω από την επιφάνεια της «μαυρίλας», της απογοήτευσης και της ακινησίας ύστερα από την ήττα του 2015, αθέατες υπόγειες διαδρομές παράγουν νέα «υλικά» της συνείδησης και δημιουργούν τις προϋποθέσεις για το ξεπέρασμα της φάσης του πολιτικού «πένθους» για την ήττα του 2015.

Η κυβέρνηση της ΝΔ, που χάρη και στη γενναιόδωρη πολιτική «χορηγία» του ΣΥΡΙΖΑ έχει την άνεση να κυβερνά (ακόμη) χωρίς αντιπολίτευση και χωρίς νέες περικοπές, έχει πολλά όπλα στη φαρέτρα της, αλλά κάθε άλλο παρά παντοδύναμη είναι. Για την ακρίβεια, ηγεμονεύει στο μπλοκ εξουσίας του οποίου ηγείται αλλά όχι και στην κοινωνία συνολικά. Η ηγεμονία της είναι λειψή και υπό προθεσμίαν. Δίνει χώρο και με το πέρασμα του χρόνου θα δίνει διαρκώς περισσότερες και ισχυρότερες αφορμές για την ανασύνταξη του δικού μας στρατοπέδου. Όμως εκεί πρέπει να αποδειχτεί ότι τα παθήματα της ήττας έγιναν για όλους μαθήματα. Απέναντι στη νεολαία και τον ευρύτερο κόσμο της Αριστεράς που «ξαναξεμύτισε» στην πορεία του Πολυτεχνείου, αποκαλύπτοντας πιθανότατα ευρύτερες ανάλογες διεργασίες στη συνείδηση και τις διαθέσεις, έχουμε χρέος να αποδείξουμε ότι ενσωματώσαμε στη συνείδηση και την πολιτική μας τα διδάγματα της ήττας και ότι θα προσπαθήσουμε -τουλάχιστον- να μην επαναλάβουμε τα λάθη που οδήγησαν σε αυτήν. Η μαζική συμμετοχή στην πορεία ήταν μια καλή ένεση αισιοδοξίας και ηθικού. Ωστόσο, ο ευρύτερος κόσμος του κινήματος και της Αριστεράς, ακόμη περισσότερο, ακόμη περισσότερο τα εκατομμύρια των θυμάτων του μνημονιακού καθεστώτος, θα είναι εξαιρετικά «καχύποπτα» απέναντι στην Αριστερά, σε κάθε της εκδοχή. Θα

πλησιάζουν όταν το «μαστίγιο της αντίδρασης» απειλεί τα «ιερά και όσια» αλλά δεν θα εντάσσονται. Θα ζητήσουν ξανά και ξανά «αποδείξεις» στην πράξη. Αν δεν πείσουμε ότι κάνουμε σοβαρές προσπάθειες να απαλλαγούμε από τον «προαιώνιο» μηχανισμό της ήττας, αυτό το μίγμα σεχταρισμού και οπορτουνισμού που ευθύνεται για όλες τις υποχωρήσεις και ήττες, δεν θα καταφέρουμε να ξανασυγκροτήσουμε έναν ευρύτερο ταξικό σχηματισμό μάχης ενάντια στο κεφάλαιο και τη νέα, αναθεωρητική δεξιά. Αυτό το καταστροφικό δίπολο πρέπει επείγοντως να αντικατασταθεί από ένα άλλο: στρατηγική «ακαμψία» – ευελιξία στην τακτική ή, αλλιώς, οικοδόμηση της επαναστατικής αριστεράς – ενιαίο μέτωπο στις μάχες με το σύστημα. Όταν χάνεται η ισορροπία και συνοχή ανάμεσα στα δύο, κι ακόμη χειρότερα όταν το ένα από τα δύο υποκαθιστά το άλλο, οδηγούμαστε με μαθηματική ακρίβεια στην ήττα.

Θεσσαλονίκη

Ο σχηματισμός μάχης του κεφαλαίου έχει ταξικά και πολιτικά σχηματιστεί, συστεγάζοντας όλες τις μάχιμες δυνάμεις του υπό την πολιτική διεύθυνση (σε αυτή τη φάση) του Κυριάκου Μητσοτάκη. Το δικό μας καθήκον να συγκροτήσουμε το αντίπαλο δέος, απαιτεί χρόνο, συστηματικότητα, αποφυγή νέων «ξενερωμάτων», αποφυγή επανάληψης των παλιών λαθών, «αποδείξεις» στη θεωρία και την πράξη.

Μόνο υπ' αυτούς τους όρους η «αναλαμπή» της μαζικής συμμετοχής στις εκδηλώσεις μνήμης του Πολυτεχνείου θα αποτελέσει και σημείο καμπής για τη συσπείρωση και την αντεπίθεση.

Αθήνα, 18 Νοέμβρη 2019

Κόκκινο Νήμα

